

James Denny Freedom

Soutěžící v Sedmiboji 2006

Výsledky:

Celkový výsledek: 10. místo

5. úkol

Napište povídku na téma "Sedm statečných". Inspirovat se můžete například známým filmem, ale podmínkou je, že se všechno musí odehrávat v kouzelnickém světě, tj. nechceme nic čistě mudlovského. Dejte si záležet, aby povídka byla akční a čtivá, podle toho totiž bude porota hodnotit. Délka: 3 - 6 stránek formátu A4. Bude-li vaše dílko delší, riskujete, že si ho porotce odmítne přečíst (tudíž nebudete hodnoceni).

Můj příběh začíná někde okolo roku 1980 ve vesničce nedaleko Londýna. Kde se jeden mladý čaroděj jménem James Woods sešel po ve dlouhé době se svými šesti přáteli. S Jackem Oliwerem, Kaiem Norisnem, Luckem Jonsonem, Fredem Gregorim, Emily Larsonovou a Adrianou Andersonovou. Tato sedmička, znající se už ze školy čar a kouzel v Bradavicích, se tedy jednoho dne sešla v jedné hospůdce, v již zmiňované vesničce, na máslový ležák a povyprávět si o starých časech. Všichni přátelé se vřele uvítali už u vchodu a společně se posadili. Začali rozprávět a vzpomínat na společné zážitky. První zážitek začala vyprávět Adriana a všichni zatajili dech a zavzpomínali na staré dobré doby. Adriana začala: To bylo tehdy když...

1. Příběh: Partička sedmi mladých kouzelníků a kouzelnic šla z večírku temným lesem. Byli opravdu hluční a v tak nebezpečném lese, v jakém šli, to bylo docela riskantní a navíc nebezpečné. Dalo se také čekat, že to neprojde tak hladce, jak si jen všichni mysleli. Osud na sebe nenechal dlouho čekat. Najednou se z dále ozvala ohromná rána, následována řevem a kvílením. Kouzelníci se polekali a ztichli. Napjatě poslouchali odkud se ty strašné zvuky ozývali. Z ticha se najednou ozvala další a další rána a každá se ozývala blíž a blíž. James se vzpamatoval jako první a zavelel, aby všichni začali utíkat. Tak také učinili...rozeběhli se za Jamesem. Ale nebylo to nic platné, zvuky se čím dál tím víc přibližovali. Jack se rozhodl zastavit a bojovat s blížícím se nebezpečím. Ostatní ho od jeho plánu odrazovali, ale Jack se nedal zvykat a tak se přidali a postavili se zády k sobě do kolečka a vyčkávali odkud se co vynoří. Náhle husté houští rozevřely dvě obrovské pracky a před očima našich statečných se vynořil obr. Když si všiml malých lidiček, klepajících se u jeho nohou zařval a za jeho zády se vynořili další dva obří kamarádi a nevráživě vyhlíželi na pidižvíky na zemi. Najednou se kouzelníci rozeběhli po skupinkách do tří stran jakoby se rozdělili na každého obra jedna skupina. A také že ano. Emily s Fredem, se doprovázení řevem, vrhli na prvního obra a začali na něj metat jedno kouzlo za druhým. Na druhého obra stojícího vlevo se vyřítili Jack s Jamesem a nelítostně zaútočili na obra. A na posledního a největšího obra se vrhla trojce kouzelníků ve složení Kai, Luck a Adriana.

Uprostřed lesa vrcholila nevidaná bitva. Záře kouzel byla vidět daleko do výšky. Najednou se ozval řev a Emily se skácela k zemi. Obr ji totiž trefil kyjem a její štítové kouzlo nebylo dosti účinné. Obr se natahoval znovu, když v tom Kai vyběhl Emily zachránit. Jakoby se zpomalil čas a vřava utichla. Obr se opět napřahoval k úderu. Do cesty mu však skočil Kai a svým štítovým kouzlem odrazil obrův kyj takovou silou, že ve zpětném letu uhodil obra tak, že se složil k zemi a omdlel. Když to viděli ostatní, jakoby se jim do žil vlila nová síla a vše šlo už odteď hladce. Po chvíli skolili na zem i druhého obra a v šesti si se třetím obrem poradili jedna báseň.

Když i třetí obr polehl ke svým kumpánům. Seběhli se všichni kolem zraněné Emily a ošetřili jí viditelné rány po těle. Adriana se pak přemístila pro pomoc. Vrátila se zpět s lidmi od

ministerstva, kteří zajistili obry do bezpečí a vyplatili sedmičce hrdinů nemalou odměnu za statečnost a za chrabrost při boji proti obrům. Emily potom převezli ke Sv. Mungovi. Tam ji důkladně ošetřili a po pár dnech ji opět propustily domů.

Jóó to byli časy, povzdech si James, kde je jim teď konec. To jsme tenkrát byli mladí a plni sil a nadšení, ale teď? Teď jsme staří a ani jednoho obra by jsem společně nezvládli. A pamatujete jak jsme tenkrát jeli do té vesničky na severu od Londýna? Začal Jack:

2.Příběh: Vlak se plahočil tmou a v něm bylo našich sedm hrdinů. Pomalu se blížil ke svému cíli. Lidé v celém vlaku poklidně spali. Najednou sebou vlak trhl a probudil všechny cestující z půlnočního spánku. Lidé se šouravě začali nořit z vagonů. Když se nakonec dostala ven i partička odvážlivců. Pomalu se šourali k nedaleké vesnici. Šourali se tak pomalu, že všichni ostatní cestující už byly dávno pryč. Najednou se však nad vesnicí zazářilo a ohlušující řev se šířil okolím. Draci zaútočili na vesnici. Najednou se všichni probrali ze spánku a rozeběhli se vesnici na pomoc. Když doběhli do vsi, hořelo už pár domků. Ihned začali společnými silami hasit požár. Adriana se rozhlédla, aby spočítala draky. "Sedm" vykřikla Adriana "je jich sedm".

„No tak vzhůru do práce" vyzval ostatní James. Každý se rozeběhl k jednomu drakovi a nelítostně na ně začali pouštět kouzla. Vypadalo to jako by to snad drakům vůbec nic nedělalo. "Sakra, draci mají moc silnou kůži to nepůjde" vykřikl Luck.

„Mířte do oka, tam jsou nejzranitelnější", radil duchapřítomně Kai ostatním. Při vřavě se všichni snažili odlákat draky z vesnice, aby zbytečně neničili obydlí lidem ve vesnici. Nebylo to jednoduché, ale po několika úhybných manévrech přilákali draky za ves na pole. "Tak a teď pojďte, vy bestie jedny ohnivý" zakřičel Jack na draka. Ten jako by mu rozuměl se rozzuřil ještě více než byl a nečekaně na Jacka vyplivl kouli ohně a trefil ho přímo do hrudníku. Jack začal hořet a zpanikařil. James však nemeškal a vodním kouzlem Jacka uhasil a následovně ho odtáhl pryč z dosahu draků. "Áááá jednou to přijít muselo" vykřikla Emily. Trefila totiž svého draka do levého oka a ten se zapotácel a pod účinky omračovacího kouzla se skácel k zemi, jak obrovský kámen ze skály. "Skvělé Emily, pojď nám pomoci s těmi ostatními" volal Fred na Emily. Emily nemeškala a vrhla se s chutí na dalšího. "Supéér další ze hry pryč" zaradoval se James nad svojí trefou kouzla do drakova oka. Jako by se otočila štěstěna na naše záchránce a začali porážet jednoho draka za druhým. Když zbýval poslední, všichni soustředěně najednou vypálili a draka trefili do oka a ten se bez jakékoliv známky odporu povalil na zem a nehnutě ležel. Když se kolem sebe ujistili, že je to opravdu všechno, rozeběhli se za zraněným Jackem. Toho už však ošetřovali lidé z vesnice. "Huráááá, sláááá našim sedmi statečným" ozývaly se výkřiky z davu pozorujících lidí. "Sedm statečných? Tak nám teď říkají? No, když to říkají tak to asi bude pravda" řekl James ostatním. "O draky už se postará ministerstvo jdeme pryč, už jsem utahaný jak kotě" postěžoval si Kai. Sedm statečných se sbalilo a pokorně odešli pryč ubytovat se do vesničky a trochu se vyspat a odpočinout si.

To byl nádherný zážitek, na ten si živě vzpomínám dodnes. zavzpomínal si James. A od té doby nám také jinak neřekli, než sedm statečných, vysvětloval Kai. Kdyby se ty časy dali vrátit a my bychom se zase vrátily na vrchol a ne tady takhle posedávat a klábosit, postěžovala si Adriana a usrkla si máslového ležáku. Lidičky, vzpomínáte na tu výpravu za kouzelnickým pokladem? Jak jsme se nechali najmout za obrovský peníze, abychom našli to zlato? To byl taky zase nápad. Nechat se najímat pod názvem Sedm statečných zahláholil Fred. Ale neříkej, že se ti to taky nelíbilo a navíc jsme si dost dobře vydělali odporoval Fredovi Luck. Bylo to někdy kolem... začal Luck vyprávět:

3.Příběh: Za soumraku se blíží sedm statečných k temnému domu. Dům vypadal jako by se měl v co nejbližší době bourat. Jeho stěny drželi jako domeček z karet a střecha byla celá proděravělá. Když se dostali k domu, zabouchal Kai na dveře. Nic se nestalo. "Co je, on snad není doma nebo co. Vždyť po nás chtěl ten kšeftík ne?" Zeptal se ostatních Luck s nervózním hlasem. "No chtěl, ale co když na to zapomněl?" strachovala se Adriana. James zabouchal na ztrouchnivělé dveře s větší silou a najednou se zevnitř ozvalo zapraskání a jakoby se někdo šouravým krokem blížil ke dveřím. Dveře se s zaskřípáním otevřeli a za nimi stál starý, scvrklí, vrásčitý pán asi tak o metr menší než drobná Emily. "Pojďte dál, už jsem na vás čekal a trošičku jsem si mezitím čekáním zdřímil" řekl starý pán a ustoupil, aby ostatní mohli projít. Když se všichni nasoukali dovnitř domku a poposedali si na židle, které jakoby už byly pro ně předem připravené, spustil starý pán: "Tak jak jistě víte, jmenuji se Rufus Ringler. A vás jsem svolal kvůli záležitosti, která je pro mě velice důležitá a potřeboval bych ji s vámi teď probrat. Jde o moje rodinné dědictví, které se před давными lety ztratilo a nikdo až doposud nevěděl kam. Já jsem již díky dokladům a stopám zjistil kde je dědictví schováno, ale sám nemám žádnou šanci se pro něj dostat. Právě zde nachází okamžik, proč jste vlastně tady. Chtěl bych vás požádat, aby jste mi dědictví donesli nazpět. Nezakrývám, že místo, kde je dědictví ukryto, je nebezpečné. Sám pořádně nevím s čím by jste se tam mohli setkat, ale jelikož s vaší odvahou a neutuchající silou jsem ji jist, že mě nezklamete. Dědictví se nachází na Ostrově Blizzard. Díky kouzlu, které je kolem celého ostrova, se tam nedá přemístit a tak se tam musíte dopravit košťaty. Sám jsem je pro vás objednal. Dnes večer by mělo být nebezpečí co nejmenší a tak se vypravte jak jen to půjde. Zbytek rad a návodů budete mít na tomto svitku." podal svitek Luckovi a sedl si zpět do svého křesla a díval se na sedmičku statečných.

"Tak dobrá jdeme na to hned. Ale kolik nám z toho kápne?"

"O finanční stránku se nemusíte bát. Peněz mám dost a skvěle Vás všechny vyplatím."

"Tak na co čekáme? Jdeme na to, ať to máme rychle za sebou ne?" zavelel Kai. Všichni se jako na povel zvedli, popadli svá košťata a vyvlekli se ven. "Ráno to tu máte šéfe" zahlaholil James a všichni se odrazili od země a začali se vzdalovat do polorozpadlého domku. Letěli vlhkou a studenou noční tmou. Asi po půl hodině nepříjemného letu tmou se na obzoru objevil zmiňovaný ostrov. Pomalu začali klesat. Po přistání všech na zemi se sešli do kroužku a rozbalili svitek. "Ahá, takže do jeskyně a tam by to mělo být" řekl s pochopením v hlase Fred. "Tak jdeme. Podle mapy by měla být tady tudy." zavelel Kai. A tak se všichni vypravili směrem k jeskyni. "Myslíte, že tam bude nějaký netvor nebo tak?" zeptala se strachem v hlase Adriana. "No to určitě, s tím se počítá." Objasnil James Adrianě její dotaz. "A heleme, co pak jsme to nenašli, jeskyně je přímo před námi. No tak vzhůru do ní, ať tu nejsme celou noc." řekl Luck. Všichni tedy vešli opatrně dovnitř a plížili se potichu jeskyní do jejího nitra. Po asi tak deseti minutách chůze bezednou jeskyní se z ničeho nic ozvalo z druhého konce řek a rány, jako by se někdo nebo spíš něco snažilo zbořit celou jeskyni. Vylekaní hosté jeskyně se seběhli k sobě do kolečka a čekali co se stane. Když řev i rány utichli, strach trochu opadal a tak se vydali dál. Po dalších 15 minutách se dostali do veliké jeskyní místnosti. Na první pohled vypadala úplně bezpečná a klidná, ale na druhý pohled už se tak nikomu nezdála. Podél stěn totiž leželi spící obrovští pavouci a uprostřed jejich kolečka ležela truhla na kamenném podstavci. "No to jsme se ale dostali zase do pěkný šlamastiky. Kdybychom radši leželi doma a neblbnuli kvůli nějakému pochybnému dědictví v jeskyni plný megapavouků." šeptal s hořkostí Kai ostatním. "No jo, ale co budeme dělat? Přece se alespoň musíme pokusit tu truhlu získat, ne? Vždyť jsme to slíbili a přece ten slib neporušíme ne? Nebo snad jo?" spustila Emily na ostatní. "Tak dáme hlavy dohromady a vymyslíme jak se

v tichosti dostat přes spící pavouky, vzít truhlu a rychle zpátky pryč od nich."přemýšlel nahlas James. "A co se zkusit kolem nich proplížit po zemi? zeptal se Fred. "Frede, obávám se, že ty jejich propletený nohy všude kolem asi jen tak neprolezeme bez jediného škrtnutí o ně." "A co je zkusit všechny omráčit ve spánku a rychle jí popadnout a utéct?"zeptala se s nadšením Adriana."Ne, já už vím, od čeho máme ty košťata? Tak si tam prostě pro ní tiše doletíme a rychle s ní zmizíme pryč?"nadhodil návrh Fred. "To je nápad, košťata. Proč mě to nenapadlo hned? Vždyť od toho je máme, abychom je používali."zajásala Emily. "No jo, ale kdo tam poletí? Přece tam nepoletíme všichni, to by bylo moc hluku a to my přece nechceme. Tak kdo se hlásí dobrovolně?"přemýšlel James. "Víte co, já to zkusím, ale chtělo by to ještě někoho, sám bych jí asi neunesl."nabídl se Fred. "Já půjdu s tebou. Vezmeme jí a rychle poletíme pryč. Ostatní nás budou zezadu krýt až poletíme pryč souhlasí všichni?" vyzval ostatní James. Sborově se ozval souhlas a tak nebylo už na co čekat. James a Fred nasedli na košťata a pomalinku se vznesli nad hejno pavouků a letěli k truhle. Každý ji popadl za jedno ucho po straně a začali jí vyzdvihat. Když však James ucho upustil a truhla sebou práskla zpátky. Najednou jakoby všichni pavouci ožili a začali se hýbat. Fred popadl truhlu sám a začal uhánět směrem v východu z jeskyně. Za ním se rozletěli i ostatní i s Jakešem. Hůlky měli v rukou a vrhali kouzla na své pavoučí pronásledovatele. Cesta ven mohla trvat asi tak pět minut. Pavouci se však nevzdávali a jeden, který byl nejbliž za hrdiny chňapl kusadli po Jamesovi a zasáhl ho do zad. Ten se však nenechal vychýlit z letu a statečně pokračoval za ostatními. Ještě jakoby pomstu na pavouka stihl vrhnout poslední omračovací kletbu a ta pavouka skolila k zemi. Když se všichni dostali ven, rychle vzlétli víš, aby na ně pavouci nemohli. Jack přilétl k Fredovi a pomohl mu s těžkou truhlou. Emily se ujala Jamese a ošetřila ho. Potom se všichni vydali na zpáteční cestu. Začalo už svítat, když se dostali k rozbořenému domku. Přistáli a jak je slyšel starý vrásčitý pán, vybelhal se před dům a nemohl věřit vlastním očím. "Vy jste mi ho opravdu přinesli. Můj poklad nad poklady."Vyndal klíč, který se dědil po generace, a odemknul truhlu. Všichni zatajili dech co v ní bude. Pro co riskovali své života a museli se utkat s obrovskými pavouky. Když truhlu otevřel, všichni se na ní zadívali. "Je to ono, mé po generace hledané relikvie mých zakladatelů rodu. Děkuji Vám sedmičko statečných. Tyto nejnovější typy košťat si můžete nechat jako bonus, co já bych s nimi dělal. A vaše odměna. Už jsem informoval Gringotovi o přepisu pětiset galeonů každému z vás na konto. Právě teď už by tam zřejmě měli být." "Děkujeme za všechno, co jste nám dal odměnou a kdyby jste náhodou něco potřeboval sehnat nebo obstarat už snad víte, na koho se obrátit." usmál se Kai na veselého pána. "A teď už asi poletíme vyspat se domů, zatím se mějte a nashledanou."loučil se Luck a všichni nasedli na nová košťata a vzlétli. Rychle se vzdalovali do dálky až nebyl vidět ani starý veselý pán ani jeho polorozpadlý domek. "Ale stálo to za to, slušně jsme si vydělali a to suprový koště mám až do teď."pokračoval Luck. Všichni souhlasně pokývali hlavami. Začalo se sešerovat a tak všichni dosrkali své skleničky, zvedli se, na stůl položily placení a odešli pryč do sychravé zimy.